

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
2. นักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม จังหวัดกาญจนบุรี ปีการศึกษา 2533 สังกัดกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากนักเรียนที่สมัครเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม จำนวน 46 คน ประกอบด้วยเพศชาย 16 คน เพศหญิงจำนวน 30 คน นำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมาเรียงลำดับจากน้อยไปมาก เพื่อหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ แล้วจึงตัดคะแนนในตำแหน่งต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 และตำแหน่งที่สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 ออกได้นักเรียน 21 คน ซึ่งมีคะแนนระดับปานกลาง จากนั้นทำการสุ่ม (Random Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง 16 คน โดยการสุ่มเข้ากลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน เป็นนักเรียนหญิงทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของคูเปอร์สมิท ฉบับนักเรียน (The Coopersmith Self-Esteem Inventory, School Form) แปลเป็นภาษาไทยโดยจันทร์ฉาย พัททศาสตร์วิกุล (2532)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยศึกษาและจัดเตรียมแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง (SEI) เพื่อใช้ในการทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง
2. ผู้วิจัยนำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วให้ผู้ที่สนใจจะร่วมเข้ากลุ่มการเห็นคุณค่าในตนเอง ได้สมัครเข้าร่วมกลุ่ม
3. ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนของแบบวัดเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนที่สมัครจำนวน 46 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ใช้การหาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และตัดคะแนนที่ต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ ที่ 30 และ ที่สูงกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 จากนั้นมาทำการสุ่มเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่าง 16 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน
4. ผู้วิจัยนัดหมายกลุ่มทดลอง 8 คน เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง โดยประมาณเป็นจำนวน 8 ครั้ง เริ่มตั้งแต่วันจันทร์ที่ 26 พฤศจิกายน 2533 ถึง วันจันทร์ที่ 24 ธันวาคม 2533 รวมเวลา 4 สัปดาห์ สถานที่ที่ใช้ในการประชุมคือ ห้องแนะแนวโรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม ส่วนกลุ่มควบคุมผู้วิจัยมิได้ให้กิจกรรมใดๆ ยังคงเรียนตามปกติ และหลังจากโรงเรียนเลิกก็กลับบ้าน
5. เมื่อสิ้นสุดการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองอีกครั้งหนึ่ง ในวันที่ 25 ธันวาคม 2533
6. หลังจากนั้นผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและตรวจให้คะแนนคำตอบแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ในการวิเคราะห์หาค่าต่างๆ ดังนี้

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยรวมและในแต่ละด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test)
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่ได้รับจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม และแยกเป็นแต่ละด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ครั้งก่อนการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test)
3. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่ได้รับจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวม และแยกเป็นแต่ละด้านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ครั้งหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test)

ผลการวิจัย

การวิจัยปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ในทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม มีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ควรติดตามผลการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน ในระยะ 6 เดือน 9 เดือน หรือ 12 เดือน ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นจะยังคงอยู่หรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
2. ควรศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองกับกลุ่มตัวอย่างที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง เพื่อศึกษาว่าจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงเพิ่มสูงขึ้นหรือไม่